

de
**ORDELIJKE
OPDELING
VAN BELGIË**
in

10

**VRAGEN &
ANTWOORDEN**

Uitgave:
1 september 2011.

Verantwoordelijke uitgever:
Bruno Valkeniers,
Madouplein 8/9, 1210 Brussel.

Inleiding

Beste lezer,

Met de in dit boekje behandelde tien vragen en antwoorden willen wij u in een notendop laten kennismaken met de kwestie ‘Wat na België?’.

Dit boekje mag niet doen vergeten dat een grondige studie over het onderwerp best kan gelezen worden in het meer uitgebreide boek ‘O₂ - De Ordelijke Opdeling van België: zuurstof voor Vlaanderen’ (2010, Uitgeverij Egmont).

Vragen en antwoorden maken bijna in een oogopslag duidelijk dat een ontbinding van België haast een logische stap voorwaarts is in de ontvoogding van de Vlamingen. Aan ons om samen spoedig die stap te zetten.

1. Moeten we niet meer samenwerken in plaats van splitsen?

Het Belgische onderhandelingsmodel is aan zijn grenzen gekomen. Meer nog: van enig eerbaar akkoord is al lang geen sprake meer. Dit einde van een zogezegd 'samenwerkingsmodel' ligt niet aan de Vlamingen. Meer dan tien jaar geleden stemde het Vlaams Parlement vijf resoluties voor de sociaaleconomische autonomie die Vlaanderen alleszins (en Wallonië eigenlijk ook) nodig had om daadwerkelijk aan de eenentwintigste eeuw te kunnen beginnen. Tot op heden blijven de resoluties geblokkeerd en dus dode letter, omdat Waalse politici schrik hebben om zélf verantwoordelijkheid te moeten opnemen voor de toekomst van Wallonië. Zij willen de jaarlijkse geldstroom uit Vlaanderen van zomaar eventjes € 13 miljard uiteraard bestendigen.

België is tijdverlies

Indien Vlaanderen de bevoegdheden van de resoluties toen naar zich toe had kunnen halen, dan had de Vlaamse politiek inmiddels prangende vraagstukken kunnen oplossen,

zoals de belastingdruk, de pensioenen en de broodnodige economische of industriële ontwikkeling. Een actief innovatiebeleid en een moderne gezinspolitiek hadden op poten kunnen staan. Nu heeft Vlaanderen, omdat het aan de Belgische stilstand gekoppeld blijft, tien jaar tijd verloren. Vlaanderen blijft ter plaatse trappelen, omdat de Belgische politiek ons tegenhoudt.

Het lijkt er dus sterk op dat we ons maar van die kwalijke toestand zullen kunnen bevrijden door resoluut voor verandering-door-opdeling te durven kiezen. Zo zullen de Vlamingen zelf aan hun toekomst kunnen werken en zal ook samenwerking met andere Europese landen, inclusief Wallonië, op voet van gelijkheid een evidentie zijn.

De samenwerking tussen Vlamingen en Walen zal volgens ons trouwens veel beter kunnen verlopen ná de Ordelijke Opdeling. Het partnerschap tussen een Vlaamse en een Waalse staat zal heel wat economische en andere belangen beter tot hun recht laten komen. Goed nabuurschap is volgens ons heel wat efficiënter dan compromissen die een tot op de draad versleten Belgische federale staat willen doen overleven.

2. Waarom het einde van België willen wanneer het land vanzelf verdampt door staatshervormingen en Europese integratie?

De strategie van een geleidelijke uitholling van België betekent blijkbaar niet dat aan het einde van de rit België niet meer zou bestaan. Bovendien: de Franstalige politici willen helemaal niet dat België zomaar 'oplost'. Er is bij hen daarom al meer dan tien jaar geen enkele bereidheid meer om essentiële bevoegdheden over te hevelen, aangezien die hen op het federale niveau meer opleveren. Om die reden geraakte de N-VA niet verder dan wat ze zelf 'bric-à-brac' noemde, een los en weinig indrukwekkend samenraapsel. De Franstaligen bereiden zich wel actief voor op het einde van België, maar proberen intussen zoveel mogelijk tijd en bijgevolg ook geld te winnen.

Wat we zelf doen, doen we beter

Anderzijds is een uitverkoop van belangrijke nationale bevoegdheden aan het anonieme

en weinig democratische bestuursniveau van de Europese Unie totaal ongewenst. Voor ons is integendeel ontvetting en democratisering van die EU dringend aan de orde. Wij beheren bevoegdheden zoals justitie, politie, migratie en fiscaliteit veel liever en veel beter in een zelfstandig Vlaanderen.

Kortom: in plaats van te wachten op een of andere 'verdamping' is het beter om het heft in eigen handen te nemen en in alle rust te kiezen voor een eigen toekomst. Het is een vanzelfsprekende uitstap uit het mijnenveld en labyrint dat België heet. Aan de onderhandelingstafel met Waalse politici moeten de Vlamingen de toekomstige stichting van een Vlaamse staat consequent als stok achter de deur durven hanteren. Enkel deze strategie kan leiden tot de realisatie van Vlaamse verzuchtingen, zoals de rechtmatige splitsing van BHV. Bovendien zal dit de Waalse bereidheid vergroten om zelf ook voor het Plan-B te kiezen en zo tot een *Ordelijke Opdeling* van het land te komen.

3. Bestaat er een concreet draaiboek voor Vlaamse onafhankelijkheid?

Een concreet plan om Vlaamse onafhankelijkheid in de praktijk te brengen, bestond tot voor kort nog niet. Het was dan ook belangrijk de strategische lijnen op papier te zetten. Om te beginnen de keuze voor een geweldloze en zo rimpelloos mogelijke boeidscheiding die de economische productiviteit, de sociale verworvenheden en de bestuurskracht van Vlaanderen nergens in het gedrang brengt. Het einde van België zou dus best met een onderhandelde oplossing gepaard gaan. De institutionele crisis waarin dit land in feite al sinds 2007 is ondergedompeld, levert een onoplosbare patstelling op, waardoor een uitstap uit de Belgische federatie geen eis, maar een bittere noodzaak is geworden.

Respect voor internationale rechtsregels

Concreet betekent dit dat Vlaanderen op een gegeven moment zijn soevereiniteit uitroept. Bij voorkeur geschiedt dat in het Vlaams Parlement. Dit kan via een Staten-Generaal van

alle parlamentsleden die verkozen zijn in het Vlaams Gewest en Brussel. Deze verklaring betekent het de facto einde van de federale staat. Er volgt dan een in de tijd begrensde periode van onderhandelingen met Wallonië over de boedelscheiding, waarna een definitieve Vlaamse onafhankelijkheidsverklaring volgt. Het lijdt geen twijfel dat Wallonië onmogelijk anders kan dan in overeenstemming met het internationaal publiekrecht eveneens zijn soevereiniteit en later zijn onafhankelijkheid uitroepen.

Deze aanpak van staatsvorming in verschillende fasen geniet de voorkeur, omdat hij volledig in overeenstemming is met het internationaal recht. Trouwens: alle internationale waarnemers zijn het erover eens dat België niet lang meer zal bestaan. Wanneer Vlaanderen het initiatief neemt om op een rustige en waardige manier een einde te stellen aan het mislukte verbond van Vlamingen en Walen, zal deze stap wereldwijd instemming en zelfs begeleiding genieten.

4. Als je nog niet eens een akkoord kan vinden over BHV, hoe zou je dan een akkoord kunnen maken over de splitsing van België?

De splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde sleept al jarenlang aan, omdat Vlamingen en Franstaligen met een totaal verschillende agenda aan tafel zitten. De Vlamingen willen eindelijk volheid van bevoegdheid over hun ganse grondgebied verwerven, zoals dat in principe al in 1962 is vastgelegd. De discriminatie die zij sindsdien bij verkiezingen in Vlaams-Brabant stelselmatig ondergaan - en die door het Grondwettelijk Hof in 2003 illegaal is verklaard - maakt van België een ronduit ondemocratisch land.

Wallobrux

Franstalige politici van hun kant gaan er zonder taboes van uit dat België op zijn laatste benen loopt en bereiden zich zonder scrupules op de splitsing voor. Hun botte weigering

een rechtmatige splitsing van BHV eindelijk - na welhaast vijftig jaar - te aanvaarden, heeft alles te maken met die voorbereiding van een 'post-België'. Zij hopen nog steeds op een territoriale aansluiting van Wallonië en Brussel en hebben daarom afgelopen voorjaar, tegen de Grondwet in, de Fédération Wallonie-Bruxelles opgericht. Zij palmen Brussel nu al in en stellen haar internationaal voor als een Franstalige stad. Bovendien maakten zij van de onderhandelingen inzake BHV gebruik om in Brussel en de Vlaamse Rand buitengewoon zware Vlaamse toegevingen af te dwingen, die de Franstalige posities ten zeerste zullen versterken.

In tegenstelling tot de lopende regeringsonderhandelingen, zouden die over de boedelscheiding van het Belgische huishouden in principe veel vlotter verlopen, omdat ze niet meer over de toekomst, maar enkel nog over de verdeling van het verleden zouden gaan.

De Vlaamse soevereiniteitsverklaring, die onmiddellijk aan de boedelscheiding voorafgaat, moet volgens ons een duidelijke termijn vastleggen waarbinnen de onderhandelingen beklonken moeten zijn. Nadien, op een vastgelegde datum, volgt dan de onafhankelijk-

heidsverklaring. Wallonië heeft er alle belang bij om zich aan dit schema te houden. Er is dan namelijk geen weg meer terug. Het Vlaamse dossier om uit België te stappen, is ijzersterk om historische redenen, maar ook door de actuele Franstalige obstructiepolitiek. Het zal internationaal heel wat krediet krijgen.

Bovendien stellen wij voor om internationale beginselen van statenopvolging tot leidraad te nemen voor de *Ordelijke Opdeling*. Die principes slaan op de opdeling van de staatsschuld, het vastleggen van de nieuwe staatsgrenzen, de verdeling van roerende en onroerende goederen en de opvolging van internationale verdragen en lidmaatschappen. Zo toont Vlaanderen meteen aan dat het een dynamische nieuwe staat is, die zich met zin voor initiatief dadelijk in de internationale rechtsorde inpast. De toepassing van die verschillende opdelingsprincipes leidt tot akkoorden tussen Vlaanderen en Wallonië, resulterend in een afsluitend scheidingsverdrag, net zoals dat - bijvoorbeeld - het geval was toen Tsjechië en Slowakije of meer recent nog Servië en Montenegro uit elkaar gingen. Eventueel overgebleven betwistingen worden dan ultiem beslecht op het forum van de bestaande internationale instellingen.

5. Zit België niet veel te ingewikkeld in elkaar om het op te delen?

België is een complex kluwen van politieke evenwichten. Administratief en bestuurlijk steekt de federale staat evenwel niet ingewikkelder in elkaar dan Tsjecho-Slowakije en Servië-Montenegro, die respectievelijk in 1993 en 2006 uit elkaar vielen. Heel wat bevoegdheden, zoals milieu en onderwijs, zijn ondertussen al toegewezen aan de deelstaten. De resterende bevoegdheden betreffen weliswaar belangrijke beleidsdomeinen zoals justitie en politie, migratie, defensie en niet te vergeten sociale zekerheid.

Nochtans is geen enkel federaal Belgisch beleidsdomein een en ondeelbaar. Internationaal erkende en gebruikte beginselen zoals evenredigheid en toewijsbaarheid zijn volmaakt van toepassing om alle centrale overheidsdiensten en hun agentschappen op te delen. Dat geldt dan zowel voor hun personeelsbezetting als voor hun gebouwen, uitrusting en voertuigenpark.

Onderste uit de kan halen

In het boek 'O₂ - De Ordelijke Opdeling van België: zuurstof voor Vlaanderen' wijden de auteurs Gerolf Annemans en Steven Utsi een heel hoofdstuk aan de toepassing van de vermelde principes. Zij leggen uit hoe een ondubbelzinnig afgegrensde overgangspe-riode de verworven rechten van bijvoorbeeld ambtenaren en uitkeringsgerechtigden zal waarborgen.

Voor de opdeling van de staatsschuld, het rijksarchief, het federale patrimonium en de opvolging van verdragen en internationale lidmaatschappen bestaan gedetailleerde regelingen die zonder uitzondering op een ontmanteling van het federale België van toepassing zijn. Het is aan de Vlaamse onderhandelaars om bij de toepassing van deze principes van *Ordelijke Opdeling* het onderste uit de kan te halen en zich bij eventuele arbitrage niet te laten ringeloren doorultieme charmeoffensieven van Franstalige financieel-economische netwerken.

6. Hoe leggen we de grenzen tussen Vlaanderen en Wallonië vast?

Het internationaal publiekrecht hanteert het zogenaamde 'Uti Possidetis Iuris' of de UPI-methode. Dat stelt heel eenvoudig dat staatsgrenzen tussen opvolgerstaten van een uit elkaar gevallen land steeds volgens bestaande oude binnengrenzen moeten lopen. Dat kunnen bijvoorbeeld de grenzen van provincies zijn of van regio's met gedeeltelijk zelfbestuur. In België is die binnengrens tussen Vlaanderen en Wallonië uiteraard de Vlaams-Waalse gewestgrens, zoals die sinds 1962 bestaat.

Geen enclaves

De UPI-methode komt als oplossing voor het vastleggen van de grenzen niet zomaar uit de lucht vallen. Het gaat terug op twee territoriale principes: het integriteitsprincipe en het homogeniteitsprincipe. Integriteit betekent de onschendbaarheid van de grenzen van een opvolgerstaat. Homogeniteit betekent zoveel als dat een nieuwe staat een aaneengesloten grondgebied moet hebben en

dat bovendien enclaves onaanvaardbaar zijn. Nieuwe staten mogen geen lappendeken vormen en moeten een duidelijk herkenbare, stabiele gestalte krijgen.

Voor het internationaal recht is het beheersbaar maken van allerlei betwistingen en wrijvingen een fundamenteel leidmotief. Overeenkomstig de vermelde principes van integriteit en homogeniteit zal de internationale gemeenschap er dan ook van uitgaan dat het klassieke vraagstuk 'Brussel' alleen maar een antwoord kan krijgen als deel van een Vlaamse republiek en dat de oude bepalingen inzake Komen en Voeren behouden zullen blijven.

7. Wat doen we met Brussel?

Tegen een *Ordelijke Opdeling* van het land wordt steeds het argument aangevoerd dat het bestaan van Brussel een opdeling onmogelijk zou maken. België zou een Siamese tweeling zijn die aan het hoofd met elkaar is vergroeid. Ons voorstel is dat we dit debat omkeren.

Een voorafgaandelijke oplossing voor Brussel kan geen voorwaarde meer zijn voor de onafhankelijkheid van Vlaanderen. De kwestie is dus niet meer: *“De splitsing van België is onmogelijk, omdat er geen oplossing voor Brussel is.”* Vanaf nu draaien wij deze redenering om: *“Maak Vlaanderen onafhankelijk en regel daarna een oplossing voor Brussel.”*

Brussel zal dus na de soevereiniteitsverklaring een pragmatische oplossing moeten krijgen, die trouwens nadien nog kan evolueren. Vlaanderen moet wel met kennis van zaken voorbereid zijn op verschillende modellen die zich kunnen aandienen. Daarom hebben wij alle mogelijke modellen naast elkaar geplaatst en ze inhoudelijk beschreven en beoordeeld. In elk van die gevallen zal Brus-

sel niettemin de hoofdstad van Vlaanderen blijven. Brussel is omsloten door Vlaams grondgebied en bovendien zijn de Vlaamse instellingen er nu al wettelijk gevestigd. De stad behoudt van rechtswege het statuut van 'Vlaamse hoofdstad', gelet op het al vermelde UPI en het internationaal publiekrecht. Internationaal zal een onafhankelijk Brussel (als enclave in Vlaanderen) nooit erkenning krijgen. Om dezelfde reden is een federatie 'Wallobrux' eveneens ondenkbaar. Omwille van het feit dat ze het recht niet aan hun kant hebben, zijn de Franstaligen zo hardnekkig inzake BHV en proberen ze door Vlaamse toegevingen los te weken hun nadelige positie in dit verband te verbeteren. Het is vreemd dat slechts weinig Vlaamse politici dit inzien.

Vlaanderen heeft ijzersterk dossier

Het sterke internationale dossier van Vlaanderen moet het perspectief waarmee we naar Brussel kijken volledig doen omkeren. Brussel legt geen hypotheek op Vlaamse staatsvorming. Het is integendeel onze troef op het internationale forum.

Vanzelfsprekend zal Vlaanderen het precieze statuut en vooral de financiële situatie van

Brussel in overleg met de inwoners van de hoofdstad ten gronde moeten regelen. In onze zienswijze zal Brussel de enige tweetalige stad van Vlaanderen zijn, waar respect zal bestaan voor taal- en culturele rechten van de Franstalige inwoners.

8. Wat met de Vlaamse Rand?

De toepassing van het internationaal recht op België is overduidelijk. De zes Vlaamse randgemeenten met taalfaciliteiten voor Franstaligen rond Brussel behoren tot Vlaanderen. Daar kan niet de minste onduidelijkheid over ontstaan. Brussel doen aansluiten bij Wallonië kan slechts een waanbeeld van Franstalige fanatici zijn.

Vlaanderen moet wel strategisch voorbereid zijn. Het is niet ondenkbaar dat, wanneer België uit elkaar valt, Franstalige politici van de Vlaamse randgemeenten proberen om bijvoorbeeld referenda te organiseren over hun aansluiting bij Brussel of Wallonië. Het doel is steeds hetzelfde: een verbinding realiseren tussen die twee Gewesten. Nochtans is de praktijk van (lokale) volksraadplegingen om uiteindelijk nog naar een andere opvolgerstaat over te stappen, internationaal niet aanvaard. Vlaanderen moet dan ook elke poging ontmaskeren om dit soort chaos te kunnen voorkomen.

Wrijvingen

De toepassing van de UPI-methode (binnengrens is staatsgrens) laat niet toe dat entiteiten zonder constitutionele autonomie zich op hun beurt losmaken. Zo niet zou het einde zoek zijn en zouden er steeds nieuwe minderheden zich willen afscheiden, tot in het oneindige. Een opvolgerstaat moet resterende culturele, linguïstische of sociaaleconomische wrijvingen door overleg beheersbaar maken. Waar mogelijk moet die diversiteit zelfs bijdragen tot de dynamiek van de nieuwe staat. Dit betekent uiteraard niet dat de faciliteiten voor Franstaligen in een Vlaamse republiek zullen blijven bestaan. Wij kiezen onverkort voor een uitdoofscenario voor deze al veel te ver en veel te lang uitgesponnen taalprivileges langsheen de taalgrens.

9. Kan de enorme Belgische staatsschuld wel gesplitst worden?

Het enige obstakel in de verdeling van de Belgische staatsschuld van meer dan € 351 miljard is de keuze van de verdeelsleutel. Maar die horde is gemakkelijk te nemen eenmaal de beslissing is genomen om België te ontbinden. Daarmee willen we de discussie over de verdeling van de publieke schuld niet uit de weg gaan. We willen er enkel op wijzen dat de discussie voornamelijk een politiek debat is en niet zozeer een technisch probleem. De regels om de schuld te verdelen tussen Vlaanderen en Wallonië liggen internationaal zo goed als vast.

Als politieke partij die doordrongen is van de fundamenteel onrechtvaardige structuur van België en die stelselmatig een punt maakt van de miljardenstroom van Vlaanderen naar Wallonië, eisen wij dat wie de staatsschuld veroorzaakt heeft, ze ook afbetaalt. Andere politieke krachten, nationaal en internationaal, zullen een meer 'gematigde' benadering voorstellen. Die houdt een proportionele toewijzing in van de staatsschuld. In

elk geval kost de instandhouding van België ons veel meer financiële middelen dan een zakelijke boedelscheiding op korte termijn, met inbegrip van een billijke verdeling van de openbare schuld.

Vlaams-Waals agentschap

Een onderhandelde oplossing is volgens ons mogelijk wanneer Vlaanderen het internationale standpunt van een proportionele verdeling laat meespelen, maar dan niet zonder daar een politieke agenda aan vast te koppelen. Punten op die agenda zijn het stilleggen van bestuurlijke rebellie van Franstalige politici in Brussel of in de Vlaamse randgemeenten. Vlaanderen kan daarbij zeker rekenen op de afkeer in brede Waalse middens voor de arrogantie van de politieke en financiële Brussels-Franstalige kringen.

Concreet zou in de plaats van het huidige Belgische federale 'Agentschap van de Schuld' een gemeenschappelijk Vlaams-Waals agentschap de bestaande staatsschuld beheren en de stabiliteit verzekeren. De financiering van de afbetaling gebeurt in een verhouding die Vlaanderen en Wallonië afspreken. Nieuwe schulden aangaan, gebeurt uiteraard voor rekening van de opvolgerstaten. Berekeningen

wijzen uit dat de federale staatsschuld tegen 2022 in belangrijke mate kan zijn afbetaald. Op deze manier komen we tegemoet aan de verzuchting van de EU en aan de druk van de financiële markten.

10. Zullen we internationaal snel erkend worden?

Vroeger was de erkenning van een nieuwe staat een proces dat zich maar geleidelijk voltrok, naarmate het jonge land handelsakkoorden en verdragen afsloot met al lang bestaande, gevestigde staten. De meeste verdragen waren bilateraal, dus tussen twee staten. Allianties van meer dan twee staten kwamen voor, maar waren uitzonderlijk en dienden meestal een tijdelijk, veelal militair, doel.

Verdragen waarbij meer dan twee staten partij zijn, zijn tegenwoordig eerder de regel dan de uitzondering. Denken we maar aan de Verenigde Naties, de Europese Unie en de NAVO. Internationaal is er een hele rechtsleer gegroeid over wat kan en mag in internationale relaties. Vaak zijn die afspraken betuttelend en soms zelf ronduit politiek-correct te noemen.

Vlaanderen voldoet aan criteria

Het wereldwijde verlangen om politieke evenwichten zoveel mogelijk te bewaren, heeft een heel aantal regels geïnspireerd over statenopvolging. Die regels leggen uit hoe uit

een land dat ten onder gaat aan interne tegenstellingen, opvolgerstaten kunnen voortkomen. Tegelijkertijd stellen ze een aantal ijkpunten voorop om zulke opvolgerstaten vlot op te nemen in de internationale gemeenschap van soevereine staten.

Vlaanderen haalt moeiteloos die criteria. Vlaanderen heeft nu al een algemeen erkend en goed functionerend parlement en een eigen regering. Het grondgebied van Vlaanderen is bovendien welomschreven want het ligt vast bij wet. Het is verder redelijk eenvoudig om te definiëren wie de inwoners van Vlaanderen zijn en wat de voorwaarden zijn voor staatsburgerschap van de Vlaamse republiek. Tot slot is Vlaanderen een natie die op een open, vreedzame en solidaire manier hoopt om in goede verstandhouding met andere staten deel te kunnen nemen aan internationale besluitvorming.

Gezien Vlaanderen zich zonder moeite classificeert voor al deze vereisten, zal de erkenning van de Vlaamse republiek niet bilateraal, dus van land tot land, hoeven te verlopen. De erkenning van Vlaanderen zal in feite collectief verlopen, dus via de hoogste organen van de Verenigde Naties en de Europese Unie.

In de EU zal een eventueel voorbehoud van traditionele bondgenoten van de francofonie, bijvoorbeeld Frankrijk, slechts voor de galerij zijn. Het weerwerk zal symbolisch en kortstondig zijn indien Vlaanderen tenminste benadrukt dat zijn staatsvorming een uitzonderlijk geval is. De blokkering van België is immers een totaal ander vraagstuk dan dat van de historische minderheden in Frankrijk en Spanje. Naar het zich aandient, zullen alle lidstaten van de EU snel Duitsland en het Verenigd Koninkrijk volgen wanneer die het voortouw zouden nemen in de erkenning van het onafhankelijke Vlaanderen. Het uitbouwen van goede contacten in een aantal landen die mee gangmaker zouden kunnen zijn, is daarom voor Vlaanderen een prioriteit.

